

58. ročník krajské soutěžní
přehlídky amatérských divadel
TŘEŠŤSKÉ DIVADELNÍ JARO

16. 3. 2019 | cena 5 Kč

OKO 2

Dnes hrajeme:
Ve škole je bomba

Dnes hrajeme:
Švestka

Včerejší představení:
DDT

Divadelní festival zahájen

Včera jsme začali poodkrývat příběh starého spisovatele, který se rozhodl sepsat své paměti. Zavzpomínal na jeden kouzelný večer plný divadla, i na vzácné přátelství. Kdo včera na zahajovacím večeru byl, ví, o čem je řeč. Ostatním stačí pravidelně číst OKO. Jak to všechno dopadne, se dozvíme za týden na závěrečném večeru, který bude rovněž v režii členů DS Karla Čapka.

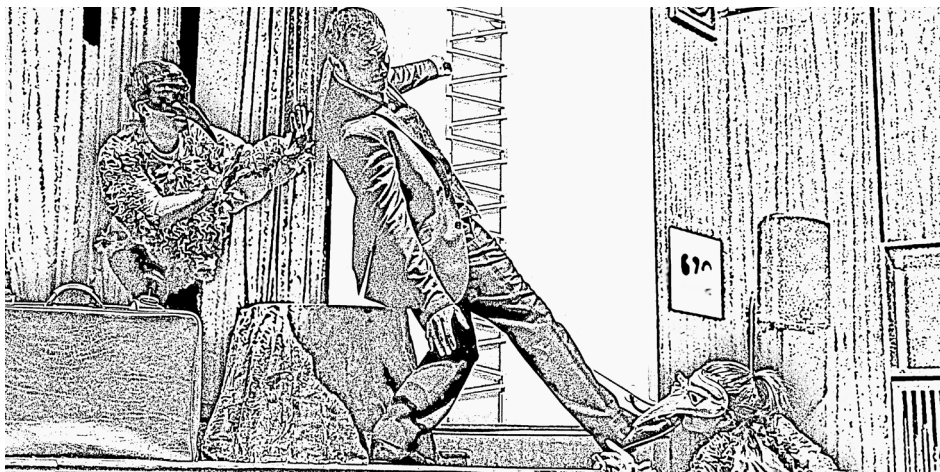
Večer zahájil starosta města Vladislav Hynk společně se senátorem Milošem Vystrčillem, kteří popřáli souborům spokojené diváky. Po krátké přestávce již patřilo jeviště prvnímu soutěžícímu souboru usilujícímu o přízeň diváků a poroty, Kapatě z Tábora, která přijela zahrát satirickou komedii DDT.

Divadelní okénko:

Stručná charakteristika Pumpalíka

Pumpalík obecný je nejčastější druh divadelního škůdce, přináší divadelníkům věčné problémy. Zapomínání textu, výpadky světla a zvuku, pád kulis, zamčené

Pumpalíci shazující moderátora z jeviště.

dveře, které mají být odemčené, zacuchané paruky, smíchaná lícidla, zaseknutý zip, děravé oblečení, a dokonce i nevysvětlitelné pády herců z jeviště. Pumpalík se líhne z vajec v prašných koutech divadla a pro dospělého člověka je neviditelný. Pumpalíků existuje hned několik druhů. Liší se nejen vzrůstem, ale mají dokonce i obory škození. Setkat se můžete s Pumpalíkem kulisovým, Pumpalíkem kostýmovým, Pumpalíkem scénářovým a dalšími druhy. Tyto druhy se mohou mezi sebou i křížit a vznikají tak stále dokonalejší „škodiči“. Hercům, kteří se s Pumpalíky setkají, přeji hodně štěstí a trpělivosti, ale věřím, že po přečtení mé knihy si s těmito divadelními neposedy hravě poradí.

Výňatek z knihy O Pumpalících napsal a ilustroval P. P.

OKEM poroty:

DDT

Kapota Tábor / Kateřina Pokorná

Na programu k představení inscenace hry Kateřiny Pokorné DDT se divák pod čarou setká s informací, že se jedná o satirickou komedii o lidech a hmyzu... Sorry jako! Následuje další informace: Adaptace hry bratří Čapků Ze života hmyzu.

Kateřina Pokorná, autorka a režisérka inscenace v jedné osobě, si spolu s celým svým souborem (Kateřina Pokorná Tábor = KAPOTA) vybrala cíl své kýžené satiry, a tím cílem je premiér České republiky Andrej Babiš.

Ve hře vystupuje postava jménem Pokoutník. Pokoutník Kateřiny Pokorné je zobrazením Andreje Babiše, kterého jednotliví členové souboru vnímají jako člověka rozdělujícího společnost, vytvářejícího strach z migrantů, autora elektronické evidence tržeb (EET – zde je inspirace k poněkud diskutabilnímu názvu hry názvu hry DDT) atd.

Nutno říci, že bratří Čapkové do své hry druh pavoukovitých nezačlenili. Nicméně i ostatní postavy (dvojice Chrobák, Chrobáková, Lumek, Jepice, Mravenec, Hlemýžď a Kukla) jsou jen prvoplánově inspirovány postavami ze hry bratřů Čapkových, a nejsou využity k jednoznačnému a funkčnímu vyobrazení lidských nedokonalostí a špatností, což by ovšem adaptace jako taková neměla postrádat. Spíše jde o vybraný vnější rámec, do kterého je problém spojený s existencí Andreje Babiše na postu premiéra ČR včleněn.

Představitel Pokoutníka Dušan Duch Běhounek ztělesňuje politika, který je předobrazem postavy, s nízkou mírou komediálnosti a komiky. V projevu se více, než je třeba, opírá o realistické lhaní a strašení, což vede k popisnosti. Ostatní účinkující sice plní svůj úkol, ale to nestačí. Například Chrobák a Chrobáková (Dušan Ingr a Hana Hořejšová), ze všech nejvýraznější reprezentanti jedné nevábne lidské vlastnosti, kutálejí svoji hamižnou kouli, nicméně hamižnost jako takovou v podstatě nezobrazují.

Největším nedostatkem je málo výrazné vyobrazení charakteristických vlastností jednotlivých hmyzích druhů, zde reprezentujících konkrétní lidské vlast-

nosti, a nedůslednost v jejich průběžném jednání, čitelnost jejich usilování a začlenění do společnosti – zde do celku obyvatel palouku, na kterém se děj odehrává. Chybí konkrétní situace. Například: má-li divák vidět, že Pokoutník rozděluje společnost, musí být napřed zobrazena společnost jednotná, a poté v kontrastu společnost rozdělená, to všechno s jasným vyjádřením procesu rozdělování. Z pohledu na divadelní řemeslo pak ze všeho nejvíce chybí mizanscéna. Přesně a čitelně vystavěná situace v prostoru s jasným vyzněním. Vlastně by mělo jít o sled jednotlivých mizanscén – Kateřina Pokorná coby režisérka však vede celý děj v jedné lince, bez důsledného budování temporytmu a v podstatě rezignuje na funkční členění děje. Zde ze všeho nejvíce chybí dramaturg, který by režisérce řekl tohle ano a tohle už ne, tomu sice rozumíš ty, ale v této podobě tomu divák neporozumí tak, jak by sis přála.

Postava nazvaná jako Kluk (Jan Procházka) je odvozena od původního Tuláka. Stejně jako Tulák i Kluk komentuje s výjimkou první písničky v ostatních živě zpívaných písních doprovázených hrou na kytaru jednání některých dalších aktérů. Kluk jako takový má ke svému protipólu Tulákovi ze všech nejbliže.

V návrzích scény a kostýmů jejich autorka (opět Kateřina Pokorná) vykazuje výtvarné cítení, scéna jako taková je jednoduchá a vkusná a některé kostýmy vystihují charakter postavy, ba vhodně jej dotvářejí.

Co na to diváci

- Líbilo se mi to, oceňuji pokus o politickou satiru.
- Oceňuji zpracování kostýmů. Kostým pavouka byl bezkonkurenční. Scéna byla jednoduchá, ale výstižná. Šlo to hezky celé dohromady.
- Mám slabost pro Kapotu. Ztožnil jsem se s hlemýžděm. Mám stejný pohled na život.
- Příjemná byla muzika a postava cvrčka.
- Bylo to takové na první dobrou...

Ve výsledku bylo představení hry DDT diváky přijato příznivě a s pochopením. Velkým kladem je snaha autorky a režisérky i celého souboru vymezit se vůči stávající politicko-společenské situaci se snahou vyburcovat veřejnost k aktivitě, která by mohla přinést změnu k lepšímu. Pokud by Kapota našla více možností ke komediálnímu vyjádření, pokud by našla nabroušenější satirické ostří, byl by výsledek mnohem působivější.

Ladislav Vrchovský

OKO zaostruje na:

VOFUK, divadelní soubor při Městysu Štěpánov

Soubor „VOFUK“ navazuje na 130tiletou ochotnickou tradici ve Štěpánově (původní soubor byl založen již roku 1882). Obnovený soubor vznikl v květnu 2011 a za sedm let zinscenoval sedm divadelních her. Každou z nich cca desetkrát reprízoval v širokém regionu Bystřicka, občas i za jeho hranicemi. Se souborem příležitostně vystupoval výtečný brněnský herec a zpěvák Robert Jícha. Třeštský divák mohl štěpánovský soubor vidět na Třeštském divadelním jaře již v roce 2015, kdy zde zahrál divadelní hru Kartářka.

Ve škole je bomba

VOFUK, divadelní soubor při Městysu Štěpánov / autor: Marie Janíčková
komedie / 80 minut s přestávkou

Ředitel nejmenované střední školy přijme novou učitelku Miu, která rozvíří stojaté vody ve sborovně. Dosavadní učitelky působí spíše staropanensky a nemají žádnou autoritu, školník plní úkoly liknavě, uklízečka se věnuje více vlastnímu byznysu, žáky výuka nezajímá a Andrej, mladý učitel informatiky, dává před výukou přednost počítačovým hrám. Chod školy sponzoruje jeho otec Oligarchov, který má mezi učitelkami svoji favoritku. Když začne Andrej fotit nezletilé studentky, pustí se ředitel se strážmistrem do pátrání, Andrej se zamiluje do nové učitelky, školník si nechá poradit, na nezbedné žáky dojde a komedie vyvrcholí nečekaným sňatkem.

OKO zaostřuje na:

Zvonokaplička, Prosenická Lhota

Divadelní spolek Zvonokaplička z Prosenické Lhoty navázal na činnost ochotnického spolku, který přerušil činnost v osmdesátých letech minulého století. Spolek Zvonokaplička vznikl cca před deseti lety. Zaměřuje se na tvorbu divadla Járy Cimrmana a prozatím nastudoval tři divadelní hry – Posel z Liptákova, Lijavec a Švestka. Soubor, který čítá deset členů, se může pochlubit zajímavým divákem poslední hry s názvem Švestka. Byl jím Filip Smoljak, syn dnes již nežijícího autora hry Švestka, Ladislava Smoljaka.

OKO představuje hru:

Švestka

Zvonokaplička, Prosenická Lhota / autor: Zdeněk Svěrák, Ladislav Smoljak
komedie / 100 minut s přestávkou

Jevištní sklerotikon z pera geniálního myslitele Járy Cimrmana se odehrává v železniční stanici Středoplky. Ne náhodou se tu setkávají bývalý vechtr s mladým a další postavy, z nichž zaujme například sufražetka Jenny Suk. Dění se točí kolem stromu, jehož sklizeň právě nastává. Komu vlastně plody patří? Hra je cenná tím, že v ní dramatik prozkoumal, jak se zralý věk podepíše na lidské duši, řeči a myšlenkové potenci.

Na co se můžete těšit zítra?

17. 3. v 9.30 hod. **O malé hastrmance**
hraje DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť
17. 3. v 15.00 hod. **Na tohle teď není ta pravá chvíle**
hraje Divadelní soubor Kulturního spolku Čestice
17. 3. v 19.30 hod. **Velice hojný Fénix**
hraje DS Vojan, Libice nad Cidlinou

Sponzoři a partneři Třešťského divadelního jara 2019:

Město Třešť

Kraj Vysočina

PODZIMEK
& SYNOVÉ

I C O M
transport a.s.

Amplus
pro Object

VHST
profesionální partnerství

SILO
WWW.CENTRUMSILO.CZ

LEIXA
VÝROBA
AUTOMATICKÝCH
DVEŘÍ
KRUŽÍK

TECHNICKÉ SLUŽBY TŘEŠŤ,
spol. s r. o.

EUROTECH
Třešť

DORR

FCC
Environment

E
JIHLAVSKÉ KOTELNÝ, s.r.o.

AGSERVIS
ZEMĚDĚLSKÁ TECHNIKA

ČESKÁ
spořitelna

Partneři festivalu:

Mediální partneři:

Vysočina
Český rozhlas

JIHLAVSKÉ LISTY

Vydalo: Město Třešť v nákladu 150 ks / Redakce OKA: TIC Třešť / Foto: Martin Čáp, archiv souborů
Sazba, grafika: Zdeněk Hajn